

ஒரே நேரத்தில் அளவுக்கு மீறிய யதார்த்தம்

மிகையாகப் பைத்தியம், தொலைநோக்காகப் பைத்தியம்

என்னைப் பைத்தியக்காரன் என்றார்கள்.

ஒருமுறைக்கு மேல்.

சில நேரம் நான் அதிகமாகச் சிந்தித்ததால்.

சில நேரம் நான் அதிகமாக உணர்ந்ததால்.

சில நேரம் வெறுமனே நான் விஷயங்களை வேறு கோணத்தில்
பார்த்ததால்.

நம்மால் வகைப்படுத்த முடியாதவற்றுக்கு நாம் ஒட்டும்
முத்திரைதான் பெரும்பாலும் பைத்தியம் என்று காலப்போக்கில்
உணர்ந்தேன்.

ஆலயம் பயன்படுத்திய அதே கருவிதான் அது.

ஒரு வகையை ஒதுக்கு.

ஒரு முத்திரையைத் தேடு.

ஒரு மனிதனை, உனக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்ததன் தாழ்ந்த பதிப்பாக
மாற்று.

சொல் நூற்றாண்டுக்கு நூற்றாண்டு மாறுகிறது.

செயல்பாடு மாறுவதில்லை.

ஆயினும் மிகையான உணர்திறனிலிருந்து பிறக்கும் ஒரு வகைப்
பைத்தியம் உண்டு. மிகையான கேள்விகளிலிருந்து.

ஆழமில்லாத மேற்பரப்புகளை ஏற்க இயலாமையிலிருந்து.

பைத்தியம் என்பது மொழியைவிட எண்ணம் வேகமாக ஓடும் ஓர் அறை. உணர்ச்சிகள் எல்லாம் ஒரே நேரத்தில் வந்து சேரும் இடம்.

இதயம் தன் கதவுகளை மூட முடியாத இடம்.

அதன் வழியாகக் கடந்து செல்லும் எவரும் மாறாமல் வெளியே வருவதில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் எதையோ பார்த்துவிட்டார்கள்.

பார்த்ததைப் பார்க்காததாக்க முடியாது.

பைத்தியம் அறிவுத்திறனின் எதிர்மறை என்று பலர் நம்புகிறார்கள்.

எனக்கு அதில் நம்பிக்கை இல்லை.

சில நேரம் அவை நெருங்கிய உறவினர்கள்.

சில நேரம் பைத்தியம் என்பது தன் இறுதி எல்லையை அடையும் அறிவுத்திறன்.

இனியும் அதைக் கட்டுக்குள் வைக்க முடியாத புள்ளி.

அது மிக அதிகமான தொடர்புகளைப் பார்க்கும் இடம்.

மிக அதிகமான அர்த்தங்கள்.

ஒரே நேரத்தில் அளவுக்கு மீறிய யதார்த்தம்.

அது நிகழும்போது, மொழி இனியும் போதுமானதாக இல்லை.

சைகை—அல்லது மௌனம்—மட்டுமே ஒரு குறைபாடுள்ள மொழிபெயர்ப்பாளராக எஞ்சுகிறது.

அது அறையின் ஒரு பாதி.

வெளியிலிருந்து பார்த்தால், அது மிகை.

உள்ளிருந்து பார்த்தால், அது முற்றிலும் வேறொன்று.

சிலரே அடையாளம் காணும் ஒரு நிலப்பரப்பு இருக்கிறது.

அது குழப்பத்துக்கும் தெளிவுக்கும் இடையே இருக்கிறது.

காயத்துக்கும் புரிதலுக்கும் இடையே.

வீழ்ச்சிக்கும் மறுபிறப்புக்கும் இடையே.

நான் அதைத் தெளிந்த பைத்தியம் என்கிறேன்.

அங்கே தொடர்புகள் கண்ணுக்குத் தெரிகின்றன.

முகமூடிகள் விழுகின்றன.

நுணுக்கங்கள் பேசத் தொடங்குகின்றன.

அதை விளக்குவது கடினம்.

அதை ஒருபோதும் அனுபவிக்காதவர்கள் அதைக் குழப்பம் என்று தவறாக எண்ணுகிறார்கள்.

உண்மையில், அது நேர் எதிர்.

அது மிகையான தெளிவு.

ஒரே நேரத்தில் கவனிக்கப்படும் அளவுக்கு மீறிய யதார்த்தம்.

தெளிந்த பைத்தியத்தில் வாழ்பவர்கள் வழிதவறியவர்கள் அல்ல.

மற்றவர்கள் இன்னும் சென்றடையாத இடங்களின் வழியாக அவர்கள் பயணித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், அவ்வளவுதான்.

ஒருமுறை, ஒருபோதும் நேரத்துக்குப் பணம் செலுத்தாத ஒரு வாடிக்கையாளரைச் சந்திக்கச் சென்றோம்.

அவருடைய தாமதங்கள் அவரை மீண்டும் மீண்டும் நிலுவைக் கணக்குகளின் பட்டியலுக்குக் கொண்டுவந்தன. கடன் மேலாளரும் இதில் தலையிட வேண்டியதாயிற்று.

அவர் Milan-இலிருந்து வந்தவர்.

அதிகப் பகுப்பாய்வு கொண்டவர்.

அதிகப் பகுத்தறிவு கொண்டவர்.

குறைவான உணர்ச்சி கொண்டவர்.

ஆனாலும் வாடிக்கையாளர் செவிசாய்க்கவில்லை.

காலம் கடந்தது.

ஒரு நாள் அவரை மீண்டும் சந்தித்தேன்.

நான் சொன்னேன்:

“வாழ்த்துகள். உங்கள் பெயர் இனி நிலுவைப் பட்டியலில் இல்லை. கடைசியில் நீங்களும் மற்ற எல்லோரையும் போல ஆகிவிட்டீர்கள்.”

அவர் என்னைப் பார்த்தார்.

புன்னகைத்தார்.

பதில் சொன்னார்:

“என் அன்பு நண்பரே, மீண்டும் பாருங்கள். நீங்கள் என்னைப் பார்க்கவில்லை என்றால், நான் அங்கே இல்லை என்று அர்த்தமில்லை.”

அந்தக் கணத்தில் நான் ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டேன்.

தெளிந்த பைத்தியம் என்பது இல்லாததைப் பார்ப்பது அல்ல.

மற்ற எல்லோரும் வேறெங்கோ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, இருப்பதைப் பார்ப்பது.

மிகையும் தொலைநோக்கும் இரண்டு அறைகள் அல்ல.

அவை ஒரே அறை; நீங்கள் பயன்படுத்தும் கதவே அதற்கு நீங்கள் எந்தப் பெயர் தருகிறீர்கள் என்பதைத் தீர்மானிக்கிறது. அதைப் பைத்தியம் என்பவர்கள் வெளியே நிற்கிறார்கள்.

அவர்கள் அறையை விவரிக்கவில்லை.

அவர்கள் வடிவத்தைத் தற்காக்கிறார்கள்.

அந்த வடிவம், தனக்கு வெளியே வாழ்ந்த எவரையும் ஒருபோதும் மன்னித்ததில்லை.

Ferdinando